

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΑΥΡΙΑΝΙΔΗ

Πρωτοδίκου Διοικητικών Δικαστηρίων, κάτοχος

μεταπτυχιακῶν διπλωμάτων στο Δημόσιο Δίκαιο καί στήν Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου

Η ΜΗ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΙΣ ΑΛΛΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΑΠΟ ΑΠΟΨΕΩΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ἤ

Ἡ «Ρωμαϊκή Δημοκρατία τῆς Ἀχρίδος»

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρο 28 τοῦ Συντάγματος «1. Οἱ γενικῶς παραδεδεγμένοι κανόνες τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ὡς καί αἱ διεθνεῖς συμβάσεις ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῶν διὰ νόμου καί τῆς κατὰ τοὺς ὅρους ἐκάστης θέσεως αὐτῶν ἐν ἰσχύει ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐλληνικοῦ δικαίου, ὑπερισχύουν δέ πάσης ἀντιθέτου διατάξεως νόμου. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ διεθνοῦς δικαίου καί τῶν διεθνῶν συμβάσεων ἔναντι ἀλλοδαπῶν τελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀμοιβαιότητος. 2. . . 3. Ἡ Ἑλλάς προέρχεται ἐλευθέρως, διὰ νόμου ψηφίζομένου ὑπὸ τῆς ἀπολύτου πλειοψηφίας τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν, εἰς περιορισμούς εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας, ἐφ' ὅσον τοῦτο ὑπαγορεύεται ἐκ σπουδαίου ἐθνικοῦ συμφέροντος, δέν δίγει τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καί τὰς βάσεις τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, γίνεταί δέ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητος καί ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀμοιβαιότητος».

Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων μέ τὸ ὄνομα Μακεδονία ἢ μέ ὄνομα περιέχον τὸν ὄρο Μακεδονία, ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος συνιστᾷ περιορισμὸν εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας μας. Τοῦτο, διότι ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς ἐνέργειαν ὑλικῶν καί νομικῶν πράξεων ἀσκήσεως ἐξουσίας, ὅπως εὐρύτατα κρατεῖ εἰς ὅσους ὑπολαμβάνουν ὅτι τὸ κράτος ταυτίζεται μόνον μέ τὴν ἄσκησιν κρατικῆς ἐξουσίας καί λησμονοῦν ὅτι τὸ κράτος εἶναι ἡ πολιτικὴ ἐκφρασις τῆς κοινωνίας καί τοῦ λαοῦ (ἢ «ἔθνους») εἰς τὴν διαχρονικὴ των συνέχεια καί συνοχή.

Κατ' ἀλήθειαν, ἡ ἔννοια τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας καλύπτει καί τὸ δικαίωμα ἀποκλειστικῆς χρήσεως ἐπὶ ὅλων τῶν ἀύλων ἀγαθῶν τῶν συνδεομένων ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸ κράτος καί τὸν λαὸ του ἢ τοὺς λαοὺς του, καί τὴν ἱστορίαν των. Ἡ χρῆσις αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, ὅπως ἡ χρῆσις συμβόλων καί ὀνομάτων τοῦ ὅλου λαοῦ ἢ μεγάλων τμημάτων του, ἱστορικῶς προσιδιαζόντων μόνον εἰς τὸν λαόν αὐτόν ἢ εἰς τμήματά του ἢ εἰς γεωγραφικὰς περιοχὰς τῆς χώρας, ἀνήκουν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ οἰκτεῖον κράτος καί τὸν λαόν του ἢ τοὺς λαοὺς του.

Σιωπηρά ἀνοχή τῆς χρήσεως τοιούτων ὀνομάτων καί συμβόλων ὑπό ἄλλων δέν σημαίνει καί μείωσιν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας ὅταν ἡ χρῆσις αὐτῆ ὑπό ἄλλων δέν γίνεται κατά τρόπον συνιστῶντα ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἀμφισβήτησιν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας τοῦ δικαιούχου κράτους. Δύναται μόνον νά δώσῃ λαβήν εἰς ἔγερσιν τυχόν ἀξιώσεων τοῦ βάσει τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ὅταν ὅμως ἡ χρῆσις αὐτῆ ὑπό ἄλλων γίνεται κατά τρόπον συνιστῶντα ἀμφισβήτησιν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας τοῦ δικαιούχου κράτους, συντρέχουσα χρῆσις τοιούτων αὐτῶν ἀγαθῶν, μετ' ἄλλων κρατῶν ἢ/καί μετὰ λαῶν ἄλλων κρατῶν, δικαιολογεῖται κατ' ἐξαιρέσιν ἤτοι, μόνον ἐφ' ὅσον καί καθ' ὃ μέτρον τά ἄλλα κράτη γεωγραφικῶς, ἢ οἱ ἄλλοι λαοί ἱστορικῶς, πολιτιστικῶς καί ἐθνολογικῶς, ἀντιστοιχῶς γειτνιαζοῦν γεωγραφικῶς ἢ μετέχουν ἱστορικῶς, πολιτιστικῶς καί ἐθνολογικῶς, εἰς τό κράτος καί τόν λαόν ὁ ὁποῖος ἔχει τό κατά τά προαναφερθέντα κατ' ἀρχήν ἀποκλειστικόν δικαίωμα χρήσεως τῶν ἄνω ὀνομάτων καί συμβόλων.

Τά ἀνωτέρω, εἶναι σχεδόν ἀδιάφορον τό ἐάν γίνονται μέχρι τοῦδε ἀποδεκτά εἰς τόν χώρον τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ἢ ὄχι, δεδομένου ὅτι οὐδέποτε μέχρι σήμερα τό διεθνές δίκαιο δέν ἀντιμετώπισε περίπτωσιν τοιαύτην ὡς ἡ τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων, τά ὅποια μετὰ μικράν σχετικῶς περίοδον προπαγάνδας διεκδικοῦν ὡς ἴδιον τό συνδεδεμένον ἀπό πολλῶν αἰῶνων μέ τόν Ἑλληνισμόν ἱστορικόν ὄνομα τῆς Μακεδονίας. Τό μόνον ὅμοιο παράδειγμα, ἴσως, εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς ὀνομασίας τῆς «Ἀγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους» καί ἐν γένει ἡ προσπάθεια φεουδαρχῶν νά θεμελιώσουν τήν ἐξουσίαν τους ἐπί μιᾶς ψευδοῦς «διαδοχῆς» τους εἰς τήν Ρωμαϊκῆν κυριαρχίαν, ὥστε νά παραμερίσουν τήν ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ κυριαρχίαν τῆς ἐν Βυζαντίῳ πλέον μόνον ἐδρευούσης Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Αὐτά ὅμως συνέβησαν πρό τῆς ἐμφάνισεως τοῦ συγχρόνου διεθνοῦς δικαίου καί ἐν πάσῃ περιπτώσει δέν συνιστοῦν παραδείγματα πρὸς μίμησιν ἐπί τοῦ θέματος τῆς ὀνομασίας τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων. Διά τοῦτο, εἰς τό διεθνές δίκαιο ὑπάρχει ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀληθές κενόν δικαίου.

Μή τεθέντος δέ εἰς τό διεθνές δίκαιον τοιοῦτου θέματος, εἶναι παντελῶς ἀποπροσανατολιστικόν τό ὅτι ἐξομοιωθῆ ἢ περίπτωσις τῆς ὀνοματοδοσίας τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων, κατ' ἀρχήν, πρὸς αὐτήν τῆς ἐπιλογῆς ὀνομασίας ὑπό νεοσυστάτου κράτους ἐλευθέρως ἢ συμφώνως πρὸς τίς ὑποκειμενικές ἀντιλήψεις τοῦ λαοῦ του. Εἰς τήν πραγματικότητα, ἐπί τοῦ θέματος τῆς ὀνομασίας τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων τίθεται θέμα διεκδικήσεως, ἢ ἐνδεχομένης παραχωρήσεως τῆς χρήσεως τελικῶς, ὀνόματος (Μακεδονίας) καλυπτομένου ἀπό τήν κυριαρχίαν ἑτέρου κράτους (τῆς Ἑλλάδος).

Ἡ «ἀναγνώρισις» λοιπόν τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων μέ τό ὄνομα Μακεδονία ἢ μέ ὄνομα περιέχον τόν ὄρο Μακεδονία, ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος συνιστᾷ παραχώρησιν τῆς χρήσεως τοῦ ὄρου Μακεδονία εἰς ἄλλο ἀνεξάρτητο (πλέον) κράτος, διότι τό ὄνομα αὐτό χαρακτηρίζει σημαντικό τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἱστορικῶς, πολιτιστικῶς καί ἐθνολογικῶς καί μέρος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας ἀπό γεωγραφικῆς ἀπόψεως. Καί τοῦτο, ἦδη ἐδῶ καί τρεῖς περίπου χιλιετίες.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, τμήμα τοῦ λαοῦ τῶν Σκοπίων κατοικεῖ εἰς γεωγραφική περιοχὴ περιλαμβανομένη εἰς τήν γεωγραφικὴν ἔννοια τῆς Μακεδονίας, καί συνδέεται μέ τό ὄνομα αὐτό κατά μετοχὴν εἰς τήν ἱστορία καί τόν πολιτισμό τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας. Πρόκειται διὰ

τούς «Σλαβομακεδόνες», τούς Βλάχους καί τούς Σέρβους τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων, ἐνῶ ὑπάρχει ἐκεῖ μεγάλη Ἀλβανική μειονότητα ἀλλά καί Ἑλληνική μειονότητα.

Ἐπομένως, δέν θά συνιστᾶ παραχώρηση τῆς χρήσεως τοῦ ὀνόματος Μακεδονία ἢ τυχόν «ἀναγνώρισις» τοῦ κράτους αὐτοῦ ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ ὀνομασίαν εἰς τήν ὁποίαν ἢ λέξις Μακεδονία (ἢ παράγωγά της) θά συνοδεύεται ἀπό ἄλλες λέξεις εἰς τρόπον ὥστε νά καθίσταται ἀπολύτως σαφές ὅτι δέν πρόκειται γιά κράτος «τῆς Μακεδονίας», ἀλλά γιά κράτος παράπλευρο γεωγραφικῶς τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας, γιά κράτος μέ λαό ὁ ὁποῖος ἐνδεχομένως ἐμπνέεται ἀπό τόν Ἑλληνικό καί ὀρθόδοξο χριστιανικό πολιτισμό τῆς Μακεδονίας, ἀλλά πού ἦλθε στήν περιοχὴ πολλούς αἰῶνες μετά τήν ἐμφάνιση στήν περιοχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καί τῶν Ἑλλήνων Μακεδόνων - ὡς καί λαό ἐν μέρει Ἀλβανικό. Τοιαῦτα ὀνόματα δέν εἶναι ἀδύνατον νά εὑρεθοῦν (π.χ. Σλαβοαλβανική Δημοκρατία τῆς Μακεδονικῆς ἐνδοχώρας ἢ τῆς πρὸς βορρᾶν Μακεδονίας, ἢ Δημοκρατία τῆς Παρα-Μακεδονίας, ἢ Δημοκρατία τῶν Σλάβων καί Ἀλβανῶν Μακεδόνων).

Εἰς οἰανδήποτε ἄλλην περίπτωσιν, ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις δέν ἔχει τό δικαίωμα νά προχωρήσει εἰς ἀποδοχὴν ὀνομασίας περιεχοῦσης τό ὄνομα Μακεδονία, ἂν δέν τηρήσῃ τήν διαδικασίαν (151 βουλευτές) καί τίς προϋποθέσεις (ισόττητα καί ἀμοιβαίότητα) τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 28 παρ. 3 τοῦ Συντάγματος.

Εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν, τίθεται τό ζήτημα εἰς ποῖες κατ' ἀμοιβαίότητα παραχωρήσεις τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐθνικῆς τῶν κυριαρχίας πρὸς τήν Ἑλλάδα θά προχωρήσουν τά Σκόπια, ὥστε νά τηρηθῇ ἡ ἀπαιτουμένη ἀμοιβαίότης διὰ τήν παραχώρησιν πρὸς τό ἐν λόγω κράτος τῶν ἄνω δικαιωμάτων ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἐθνικῆς κυριαρχίας τῆς Ἑλλάδος. Θά πρέπει οἱ παραχωρήσεις αὐτές νά εἶναι τοιαύτης φύσεως ὥστε νά ἰσοσταθμίζεται ἡ κυρίως πολιτιστική καί «πνευματική» ἀλλά κατὰ δεύτερον λόγον καί οἰκονομική βλάβη τήν ὁποία θά ὑφίσταται ἡ Ἑλλάδα ἀπό τήν χρῆσιν τῆς ὀνομασίας αὐτῆς.

Τοιαύτες παραχωρήσεις θά ἠδύναντο νά εἶναι: Οὐσιαστικές καί εἰς τό διηνεκές δεσμεύσεις τῶν Σκοπίων εἰς τό τομέα τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας τους, πολιτιστικές ἀναταλλαγές μέ ἐμφασιν εἰς τήν Ἑλληνική καί ὀρθόδοξο χριστιανική παιδεία, καί, κατὰ δεύτερον μόνον λόγον, δημιουργία προϋποθέσεων ἐκ μέρους τῶν Σκοπίων διὰ τήν στενή καί ἀμοιβαίως ἐπωφελῆ οἰκονομική συνεργασία τῶν δύο χωρῶν καί τῶν ἰδιωτικῶν τους φορέων.

Ἀκόμη, λόγω τοῦ ἀμετακλήτου οὐσιαστικῶς τῆς ὡς ἄνω «ἀναγνώρισεως» τῶν Σκοπίων μέ ὀνομασίαν περιλαμβάνουσαν (ἀμέσως ἢ ἐμμέσως) παραχώρησιν τῆς χρήσεως τοῦ ὀνόματος Μακεδονία, θά πρέπει ἡ ἀναγνώρισις αὐτῆ νά συμφωνηθῇ ὅτι θά γίνῃ μόνον μετά (διετῆ τοῦλάχιστον) περίοδον ἐπιτυχοῦς δοκιμαστικῆς ἐφαρμογῆς τῶν συμφωνιῶν περί παραχωρήσεως τῶν ἄνω κυριαρχικῶν δικαιωμάτων ἐκ μέρους τῆς Σκοπιανῆς πλευρᾶς, μέ δικαίωμα ὑπαναχωρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς πλευρᾶς εἰς περίπτωσιν διαπιστώσεως μὴ ἐφαρμογῆς τῶν συμφωνιῶν τούτων.

Εἶναι ἀδιάφορον διὰ τήν τήρησιν τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 3 τοῦ Συντάγματος, τό ὅτι ἐνδεχομένως ἀπό ἀπόψεως διεθνούς δικαίου ἀρκεῖ διὰ τήν διεθνή δέσμευσιν τῆς χώρας, κατ' ἀρχήν, ἡ τήρησις τῆς ὡς ἄνω παραγράφου 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. Οὔτε δύναται νά ἀποκρουσθῇ ἡ

ὑποχρέωσις ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ Συντάγματος διὰ τόν λόγον ὅτι ἐφαρμόζεται ἡ παράγραφος 1 αὐτοῦ, διότι ἡ μέν παρ. 1 ἀναφέρεται εἰς τήν ἐφαρμογήν τοῦ διεθνoῦς δικαίου εἰς τήν ἐσωτερικήν ἔννομον τάξιν, ἡ δέ παρ. 3 εἰς τήν εἰδικωτέραν περίπτωσιν τῆς διαδικασίας καί τῶν προϋποθέσεων διὰ τήν ἐφαρμογήν εἰς τήν ἐσωτερικήν ἔννομον τάξιν κανόνος τοῦ διεθνoῦς δικαίου (κανόνος διεθνoῦς συμβάσεως), περιέχοντος ἢ συνεπαγομένου περιορισμούς εἰς τήν ἄσκησιν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας.

Τό νά προβῆ ἡ Ἑλληνική πλευρά εἰς τόν προαναφερθέντα περιορισμόν εἰς τήν ἄσκησιν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας, μέ τήρησιν τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 3 τοῦ Συντάγματος, ἔχει παραδόξως ἕως σήμερα διαφύγει τῆς προσοχῆς τῶν πολιτικῶν κομμάτων (τοῦλάχιστον εἰς ὅσον βαθμόν εἶναι εἰς θέσιν ὁ γράφων νά γνωρίζῃ ἐκ τῶν ἐφημερίδων). Ἡ τήρησις ὅμως τοῦ ἄρ. 28 παρ. 3 τοῦ Συντάγματος εἶναι ἀπό νομικῆς ἀπόψεως ἀπολύτως ἀναγκαία, ἄλλως ἢ τυχόν συμφωνία δι' ἀναγνώρισιν τῶν Σκοπίων μέ ὀνομασίαν περιλαμβάνουσαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως παραχώρησιν τῆς χρήσεως τοῦ ὀνόματος Μακεδονία κατά τά ἄνωτέρω, θά ἔχει μόνον πολιτικόν χαρακτήρα, δέν θά δεσμεύει τά ὄργανα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους καί θά θέσει θέμα σοβαρῆς εὐδύνης, κυρίως πολιτικῆς, τῆς Κυβερνήσεως διὰ τήν μή τήρησιν τοῦ Συντάγματος.

Ἄποψις τοῦ γράφοντος εἶναι ὅτι τά ἄνωτέρω προβαλλόμενα ὅπου, ὅποτε καί ὅπως δεῖ, δύνανται νά ἐνισχύσουν τήν διαπραγματευτικήν θέσιν τῆς Ἑλλάδος, ἔστω καί τήν τελευταίαν στιγμῆν ἢ καί μετά τήν τυχόν σχετικήν συμφωνίαν, ἰδίως ἐάν αὐτή συναφθῇ καί τεθῇ ἐν ἰσχύει ἄνευ τῆς τηρήσεως τῆς διαδικασίας καί τῶν οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων τοῦ ἄρ. 28 παρ. 3 τοῦ Συντάγματος. Ἡ «ἐκποίηση» ἐναντι πενιχῶν ἢ καί σοβαρῶν ἀκόμη οἰκονομικῶν ἀναταλλαγμάτων, τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἐπί ὀνομάτων καί συμβόλων, τά ὅποια δικαιώματα καλύπτονται ἀπό τήν ἔννοιαν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας τῆς χώρας μας, δέν εἶναι κάτι τό ὅποιον ἐπιτρέπεται νά γίνῃ παρά τό Σύνταγμα καί χωρίς τίς οὐσιαστικές ἐγγυήσεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ Συντάγματος.

Καί ἐν τέλει, τό ἴσως καί οὐσιωδέστερον, μήπως θά πρέπει νά τολμήσωμεν ἐπί τέλους νά προτείνωμε γιά τό κρατίδιο τῶν Σκοπίων, ἕνα ὄνομα εἰς τό ὅποιον νά περιλαμβάνεται ἡ λέξις Ρωμανία, ἢ, ἀκόμη καλλίτερα, ἡ λέξις Ρωμαϊκόν; Ἄρκει, νά γίνῃ καί Ρωμαϊκόν τό ἐν λόγω κρατίδιον καί νά παύσῃ νά εἶναι ἕνα ὑβρίδιον. . . . Τότε, θά ἔχῃ καί πιθανότητος ἐπιβιώσεως. Ἔτσι θά καταργηθῇ σύν τῷ χρόνῳ καί ὁ ἀνθρωποκτόνος ἐθνικιστικός παροξυσμός, μεταξύ (ψευδο)Μακεδόνων καί Ἀλβανῶν. Ἄφου καί οἱ Ἀλβανοί, ὑπό τόν Γεώργιον Καστριώτην ἢ Σκεντέρμπεη, ὡς Ρωμηροί καί ὡς χριστιανοί ὀρθόδοξοι, ἐπολέμησαν τόν Μωάμεδ τόν Β καί τούς γενιτσάρους του.

Ἐπομένως, ἕνα ὄνομα ὅπως «Ρωμαϊκή Δημοκρατία τῆς Ἀχρίδος», κατά τό πρότυπον τῆς προταθείσης ἀπό τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον λύσεως εἰς τό ἀναφθέν εἰς τόν αὐτόν χώρον ἐκκλησιαστικόν ζήτημα, θά ἐταίριαζε θαυμάσια εἰς τήν περιοχὴν τῶν Σκοπίων.

Θά ἦτο δυνατόν μάλιστα, ὑπό τήν ἐπίδρασιν πολιτιστικῶν καί μόνον φορέων, καί φορέων ἀληθῶν ἱστορικῶν μελετῶν, νά ἐπεκταθῇ ἡ τάσις αὐτή καί νά μετωνομασθoῦν τά ὑπάρχοντα κράτη, ἐπί τῆς ἰδίας πολιτισμικῆς καί ἱστορικῆς βάσεως: Ρωμαϊκή Δημοκρατία τῆς

Ἑλλάδος, Ρωμαϊκή Δημοκρατία τῆς Ρουμανίας, Ρωμαϊκή Δημοκρατία τῆς Βουλγαρίας,
Ρωμαϊκή Δημοκρατία τῆς Σερβίας, κ.ο.κ.

Μακροπροδέσμως, ἡ ἰδέα τῆς μιᾶς Νέας Ρωμανίας, τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς
Εὐρωπαϊκῆς Ρωμανίας, πού θά περιλαμβάνη ὅλην τήν Εὐρώπην καί ὅσιν ἀπό τήν Ἀσίαν μία
Ὀρθόδοξος Εὐρώπη ἐκπολιτίσῃ-ἐκχριστιανίσῃ, εἶναι περισσότερον θελκτικὴ καί ρεαλιστικὴ
πολιτικῶς καί οικονομικῶς, καθ' ἑαυτή, καί ἀπό τὰς «μεγάλας ἐθνικὰς ἰδέας», καί ἀπό τοὺς
ποικίλους, οὐτοπικούς ὅσον καί ἐπικινδύνους, ἰδεολογικούς διεθνισμούς, καί ἀπό τήν
«Ἐνωμένην Εὐρώπην», καί ἀπό τό ἀδιέξοδον πολιτικο-θρησκευτικόν ὄραμα τοῦ Μωάμεθ, καί
ἀπό τόν ὑπερκατανωλωτικόν καπιταλισμόν, καί ἀπό τόν σιωνισμόν.

Ἄρκει νά ἀντισταθῶμεν μέ τόλμην καί φιλαλήθειαν, μέχρις ἐσχάτων, ἐναντίον τῆς
συγχρόνου βαρβαρότητος, ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ «πολιτισμοῦ τοῦ ψεύδους καί τῆς προπαγάνδας».
Ἄς πράξωμεν ἡμεῖς τὰ καθ' ἡμᾶς, καί, τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις, δυνατὰ τῷ Θεῷ.